

hvad disse 20 000 havde gjort. Man motiverede det med, at de paa den Tid, de skulde have taget Forbeholdsret, ikke havde kunnet overse Stillingen, ikke havde foretaget Tærskning og ikke vidste, hvad de var i Stand til at levere; derfor var de undskyldte. Og deri kan man vel i nogen Grad have Ret. Men naar Arbejderne indgaar en Overenskomst paa Grundlag af visse Prisforhold, og det saa senere viser sig, at Priserne stiger i saa høj Grad, at deres Lønninger i Virkeligheden bliver meget lavere end forudsat, saa mener jeg ikke, at det er et Brud paa Forudsætningerne for Overenskomsten, at man siger: Vi vil have noget mere. Man kan ikke tage disse Landmænd i Forsvar for det, de har begaaet, og saa i et ganske tilsvarende Tilfælde angribe Arbejderne. Men det var ikke alene dem, der saaledes havde brudt Kontrakterne, man tog i Forsvar. Hvad siger ærede Medlemmer til, at der fra det ærede Medlem fra Sæbys (Pinstrup) Side, blev vist en rørende Omhu for, at der ikke skulde faaes haardt frem mod dem, der bevislig bevidst havde begaaet Brud paa Overenskomsten, altsaa Folk, der var sig bevidst, at de havde gjort det, og som kunde have opfyldt den? Overfor dette siger jeg til de ærede Medlemmer, at naar de bliver hidsige overfor os, skulde de først feje for deres egen Dør; thi saadant noget opmuntrer til Efterligning. Man kan ikke i det ene Tilfælde tale om, at man skal holde Loven, og saa i det andet Tilfælde gaa den modsatte Vej.

For øvrigt var det slet ikke Arbejderne, der begyndte paa Lovbrud, Kontraktbrud eller Brud paa Overenskomster. Straks ved Krigens Udbrud havde vi en modbydelig Affære, hvor en Konsul Hansenovre i Aarhus brød en Overenskomst om ikke at sende Korn til Tyskland paa en Tid, hvor vi havde Brug for det i Danmark. Dette benyttede man til et Angreb paa Regeringen. Ja, hvorfor ikke? Det er ikke til at undre sig over. Men den paagældende Mand, der havde begaaet dette Brud, blev han med det samme en umulig Mand her i Danmark? Nej, da Regeringen spurgte Handelsstanden: Hvem skal være jeres Repræsentant under kommende Forhandlinger?, saa sagde de: Det skal Konsul Hansen være. Han er fremdeles en betroet Mand i Danmark; til Trods for, at han ved Krigens Udbrud begik et saadant Lovbrud, er man ikke saa indigneret over det som over Havnearbejderne, der — maaske for

at skaffe sig bedre Kaar — ikke overholdt Overenskomster. Paa samme Maade er det gaaet med Peschcke Køedt. Hvorledes har Venstrepresen ikke været ham følgende, naar han har angrebet Regeringen for den skammelige Maade, den er optraadt paa imod ham? Det er oplyst efter Skatteansættelsen i 1918, at Peschcke Køedt havde haft en skattepligtig Indtægt af 1½ Mill. Kr., og at han havde skaffet sig denne Indtægt ved at handle med Klædevarer; han havde ved at forhøje Prisen paa disse Klædevarer foranlediget Havnearbejderne til at bryde Overenskomsten — han blandt andre. Nu taler man saa meget om, hvad Havnearbejderne kan tjene om Dagen og finder det overdrevent, hvis en Mand kan tjene — jeg tror, man har fundet Eksempel derpaa — 100 Kr. paa en enkelt Dag ved en heldig Akkord. Men dette, at Peschcke Køedt har haft en daglig Indtægt af ca. 5 000 Kr., som han maa have haft, hvis det skal passe med 1½ Mill. Kr.s Skatteindtægt, finder ikke en eneste, at der er noget at sige til. Tværtimod, man finder, det er Synd, at Regeringen farer haardt frem imod ham, saa han ikke faar Lov at tjene noget mere.

Jeg vil endvidere minde om Strejke-truselen fra Sukkerroedyrkerne for nogle Aar siden. De erklærede, at hvis de ikke maatte faa en højere Pris for Roerne eller Statstilskud til Roedyrkningen, vilde de nedlægge Arbejdet og ikke dyrke Sukkerroer mere. Finansudvalget var i den Anledning paa et Besøg ved de sjællandske Sukkerfabrikker, og ved en lille Spisning bagefter erklærede Godsejer Lawaetz paa Forespørgsel, at Landmændene ved at dyrke Sukkerroer kunde have en Indtægt af 400 Kr. pr. Td. Land med de nuværende Priser. Der var et Par af dem, der sagde, at det var Overdrivelse, at det ikke kunde blive til mere end halvfjerde Hundrede Kroner, og mere var det maaske heller ikke. Jeg spurgte derfor, om det saa var rimeligt, at vi skulde yde Statstilskud; og der blev svaret: „Ja, det er nødvendigt, for vi kan tjene mere ved at dyrke andre Ting. Vil I ikke give os Statstilskud, faar I ingen Roer“. Overfor dette maatte vi bøje os og gaa med til at give Statstilskud. Jeg mærkede den Gang ingen Indignation hos Venstre. Jeg tror, at man her skal se paa, hvad det er, der har foranlediget Arbejderne til at sige — for at bruge en Vending af Vilhelm Beck —: „Hvorfor skal de ugudelige have al Lammestegen?“ Jeg tror, at skal vi naa til